

Sygn. akt. VI Ka 363/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 października 2013 r.

Sąd Okręgowy w Elblągu VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodnicząca:	SSO Małgorzata Kowalczyk-Przedpelska (spr.)
Sędziowie:	SO Irena Śmietana SO Piotr Żywicki
Protokolant	stażysta Kinga Opalka

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Barbary Marszyckiej

po rozpoznaniu w dniu 31 października 2013r.,

sprawy B. K.

oskarżoną z art. 284§1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego

od wyroku Sądu Rejonowego w Ostródzie

z dnia 4 czerwca 2013 r., sygn. akt II K 510/12

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy uznając apelację pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego za oczywiście bezzasadną;

II. zasądza od oskarżyciela posiłkowego M. B. na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu za II instancję w tym opłatę w kwocie 60 zł.

UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy w Ostródzie oskarżył B. K. o to ,że :

w okresie od dnia 17 marca 2012 roku do dnia 27 marca 2012 roku w O., woj. (...) - (...) z mieszkania przy ul. (...) przywłaszczyła sobie mienie w postaci trzech szaf ubraniowych, dwóch komód, dwóch stolików nocnych i łóżka o łącznej wartości mienia 32.000 zł, czym działała na szkodę M. B.,

tj. o czyn z art. 284 § 1 kk

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Ostródzie z dnia 04 czerwca 2013 r. ustalając, że oskarżona B. K. dopuściła się czynu polegającego na tym, że **w** okresie od lutego 2012 roku do dnia 27 marca 2012 roku w O., woj. (...) z mieszkania przy ul. (...) przywłaszczyła sobie mienie w postaci trzech szaf ubraniowych, komody - pawlacza, dwóch stolików nocnych

i łóżka z materacem o łącznej wartości przekraczającej 250 złotych, czym działała na szkodę M. B. i na podstawie art. 414 § 1 kpk w zw. art. 1 § 2 kk i w zw. z art. 17 § 1 pkt 3 kpk postępowanie wobec wymienionej oskarżonej umorzono.

Na mocy art. 632 pkt 2 kpk orzeczono, iż koszty procesu w sprawie ponosi Skarb Państwa.

Apelację od wyroku Sądu Rejonowego w Ostródzie złożył pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego.

Na podstawie art. 425 § 1 kpk i art. 444 kpk zaskarżył wyrok w całości na niekorzyść oskarżonej.

Na podstawie art. 427 § 2 i art. 438 pkt 3 kpk zaskarżonemu wyrokowi zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych, mający istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia polegający na przyjęciu, że czyn przypisany oskarżonej charakteryzuje się znikomą społeczną szkodliwością.

Na podstawie art. 427 § 1 i 437 § 2 kpk wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi R. O..

W uzasadnieniu skargi wskazał, iż zgodnie z art. 115 § 2 kk przy ocenie społecznej szkodliwości czynu sąd bierze pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru i motywację sprawcy.

Mając powyższe kryteria na względzie nie wydaje się trafne stanowisko, że czyn oskarżonej jest społecznie szkodliwy w stopniu znikomym.

Odnosząc się do motywacji oskarżonej zauważyć należy, iż jej działalność podyktowana było chęcią zemsty, odwetu i odegrania się na pokrzywdzonym, co uznać należy za motywację ze szczególnie niskich pobudek.

Wbrew poglądom Sądu I instancji oskarżona dokonując występku nie działała w sposób impulsywny pod wpływem silnych emocji. Wręcz przeciwnie, działania oskarżonej były z rozmysłem przemyślane i zaplanowane, tak aby dokuczyć pokrzywdzonemu i jednocześnie uniemożliwić mu udaremnienie planów oskarżonej.

Pokrzywdzony przebywając poza miejscem zamieszkania nie miał żadnych szans przeciwstawić się działaniom oskarżonej, która do wykonania wcześniejszego planu posłużyła się osobami trzecimi, narażając ich na ewentualne problemy z tego tytułu.

W zaistniałej sytuacji uzasadniony wydaje się też pogląd, że oskarżona działała z zamiarem bezpośrednim przemyślanym (*dolus praemeditatus*), albowiem powzięcie decyzji o dokonaniu przestępstwa poprzedzone było rozważeniem okoliczności czynu, warunków i skutków jakie wywoła.

Powszechnie w^r doktrynie i orzecznictwie uważa się zaś, iż taka postać zamiaru stanowi cięższą postać winy (por. m.in. orzeczenia SN w sprawach IV KR 222/65, II Aka 71/96; publ. L.).

Oceniając rozmiar wyrządzonej przez oskarżoną szkody, również zauważyć należy, iż jest ona znaczna.

Wprawdzie Sąd I instancji nie ustalił jej wysokości w sposób precyzyjny jednak wydaje się być poza sporem, że wyniosła ona co najmniej kilka tysięcy

złoty.

Wartość powyższa potwierdzają nie tylko dokumenty ubezpieczenia ale także z odprawy celnej, w trakcie której pokrzywdzony deklarował ich wartość.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego M. B. była oczywiście bezzasadna i z tych powodów nie mogła zasługiwać na uwzględnienie.

Przede wszystkim należało stwierdzić, iż Sąd Rejonowy w Ostródzie przeprowadził postępowanie dowodowe w sposób wszechstronny i wyczerpujący mając na uwadze wynikający z art. 2 par. 2 k.p.k. i art. 4 k.p.k. obowiązek oparcia rozstrzygnięcia na prawdziwych ustaleniach faktycznych oraz badania i uwzględniania okoliczności przemawiających zarówno na korzyść jak i niekorzyść oskarżonego. Sąd zgromadził obszerny materiał dowodowy i ocenił go wnikliwie, omawiając szczegółowo wszystkie dowody, nie wykraczając przy tym poza ramy swobodnej oceny dowodów. W oparciu o te dowody poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne i wykazał w niewątpliwy sposób, że oskarżona B. K. dopuściła się zarzucanego jej czynu.

Powyższe uwagi pozwalają stwierdzić, że stanowisko Sądu Rejonowego w Ostródzie wyrażone w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku pozostaje pod ochroną prawa procesowego. Stwierdzenia tego nie są w stanie podważyć żadne argumenty zawarte w apelacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego oskarżonego M. B.. Do wykazania bowiem, iż Sąd pierwszej instancji dokonał błędu w ustaleniach faktycznych konieczna jest zgodna z zasadami wiedzy, logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego argumentacja pozwalająca na stwierdzenie, że poczyniona przez Sąd ocena materiału dowodowego powinna być odmienna. Tego skarżący nie wykazał.

W uzasadnieniu wyroku Sąd I instancji szczegółowo wskazał jakie fakty uznał za ustalone, na czym oparł poszczególne ustalenia i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych, a następnie wskazał prawidłowe, w ocenie Sądu Okręgowego, wnioski, jakie wyprowadził z dokonanych ustaleń.

Odnosząc się do podniesionych w apelacji zarzutów należy stwierdzić, że nie prowadzą one w żadnej mierze do odmiennej oceny zgromadzonego materiału dowodowego. Przedstawione przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego w uzasadnieniu apelacji zarzuty stanowią wyłącznie polemikę z prawidłowo poczynionymi i dokładnie uzasadnionymi przez Sąd Rejonowy w Ostródzie ustaleniami faktycznymi oraz wyciągniętymi na ich podstawie właściwymi wnioskami.

Jeżeli z określonego materiału dowodowego Sąd wyprowadza wnioski logiczne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie Sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych, to przeprowadzona przez Sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona.

W ocenie Sądu odwoławczego dokonana przez Sąd I instancji ocena dowodów zasługuje na pełną akceptację.

Skarżący kwestionował przyjętą przez Sąd meriti znikomość społeczną czynu zarzucanego oskarżonej B. K., uznając, iż w tym zakresie sąd dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych mających istotny wpływ na treść wyroku.

Otóż zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku jest słuszny tylko wówczas, gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania. Zarzut ten nie może jednak sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu, wyrażonymi w uzasadnieniu wyroku, lecz do wykazania, jakich mianowicie konkretnych uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania dopuścił się w ocenie zebranego materiału dowodowego. Możliwość zaś przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu nie może prowadzić do wniosku o

dokonaniu przez sąd błędu w ustaleniach faktycznych. Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku nie może sprowadzać się do samej odmiennej oceny materiału dowodowego , lecz powinien polegać na wykazaniu , jakich uchybień w świetle wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego dopuścił się sąd w dokonanej przez siebie ocenie materiału dowodowego / por. SN I KR 197/04, OSNKW 1975, nr 5, poz. 58, SN I KR 197/74 , OSNKW 1975 , nr 5, poz. 58/.

Sąd Rejonowy dokonał oceny postępowania oskarżonej odnosząc ją do okoliczności przywołanych w art. 115 par. 2 kk oraz aktualnej i utrwalonej praktyki orzeczniczej Sądu Najwyższego. Następnie wskazał na wszystkie elementy postępowania oskarżonej i ocenił je w sposób kompleksowy . Ta ocena pozwoliła na uznanie działania B. K. jako społecznie znikomego .

Powtórne przytaczanie argumentacji zawartej w uzasadnieniu tej kwestii przez Sąd I instancji staje się zbędne w sytuacji ,gdy Sąd Odwoławczy w pełni ją popiera a skarżący nie zgłasza żadnych nowych okoliczności , które nie byłyby uwzględnione przy rozpoznaniu sprawy.

Z tych względów zaskarżony wyrok jako słuszny należało utrzymać w mocy na zasadzie art. 437 par. 1kpk. O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze rozstrzygnięto na mocy art. 636 par. 1 kpk i art. 13 ust. 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych z dnia 23 .06 1973 r.